

Dactilográfia

Egyedül rajzolom – mérnök az irodában – a tervet,
Aláírom, itt, elszigetelten,
Jó messze attól, aki vagyok.

Mellettem a banális, siralmas kíséret:
Az írógépek zakatolása.
Micsoda életundor!
Mily visszataszító ez a gépiesség!
Micsoda álmokör, lenni, így!

Egyszer, amikor más voltam, és kastélyok voltak és lovagok
(Talán egyik gyerekkori könyvem képei),
Egyszer, amikor valóság volt az álom,
Tágas, északi tájak voltak, világított a hó,
Hatalmas déli pálmák voltak, kicsattant rajtuk a zöld.

Egyszer.

Mellettem a banális, siralmas kíséret:
Írógépek kattogó zakatolása.

Két élete van mindenkinek:
Az igazi, ahol gyermekként álmodunk,
És amit felnőttként, mintegy ködben álmodunk tovább;
Meg a hamis, amelyet a többiekkel együtt élünk,
S amely a gyakorlati, a hasznos élet,
És a végén koporsóba tesznek.

Az igaziban nincs koporsó és nincs halál,
Csak a gyerekkor képei vannak:
Nagy, színes könyvek nézegetésre, nem olvasásra;
Nagy színes oldalak, hogy majd emlékezzünk rájuk.

A másikban mi vagyunk,
A másikban élünk;
Ebben meghalunk, és ezt jelenti az élet;
Most hányinger kerülget, a másikban élek...

De mellettem ott a banális, siralmas kíséret:
Erősödik a gépek zakatolása.

Csuda Csaba versfordításai

